Nurani Mağaralar ve Nur Dershaneleri

Mağara denince akla ilk olarak, fıtri barınak veya sığınak gelmektedir. Mağaralar, daha çok dağlarda kayalıklardan meydana gelmiş bir çeşit menzillerdir.

İnsanlık tarihinde mağaranın önemli yeri vardır. Mağaralar, daha çok ilk insanların evleri, zalim ve zulümden kaçanların da sığınakları olmuştur. Tarihçe meşhur ve ilk anda aklımıza gelen mağaralar Hira, Sevr, Ashab-ı Kehf ve Erek dağındaki mağaralardır. Gerçekten de bu mağaralar çok büyük ve çok mühim nurani hizmetlere sahne olmuşlardır.

Mesela, Peygamber Efendimiz Aleyhissalatü Vesselama ilk vahiy mağarada geldi. Ve efendimiz Aleyhissalatü Vesselam, Mekke müşriklerinin zulmünden öncelikle Sevr mağarasına sığındı. Aynı durumda, Ashab-ı Kehf efendilerimiz de kendi devirlerindeki zulümden mağaraya çekildiler. Asrımızın Mehdisi de, Süfyanizmin istibdadından Van’daki Erek dağının

mağarasına çekilmişti. Bu yüzden, bu nuranileşmiş mağaraların pek çok sır ve hikmetleri olduğu açıktır.
“Ashab-ı Kehf efendilerimiz beş veya sekiz delikanlı -asrımızdaki tahammül edilmeyen fenalık gibi- o asırda fenalıktan, fitneden kaçarak mağaraya iltica ettiler. Sebebi ise; Din-i Hak üzere bulunan ehl-i imanı, zamanlarının padişahı olan Dakyanus putperestliğe davet edip, kabul edenleri putlara kurban kestirip, kabul etmeyenleri katliam ettiği sırada, Ashab-ı Kehf efendilerimiz mağaraya çekildiler.”1
Tam üç yüz dokuz yıl Cenab-ı Hakkın inayetine mazhar oldular.
Kâinatın Efendisi Peygamberimiz Aleyhissalatü Vesselam, ibadet ve tefekkürünü yaptığı Hira mağarasında Peygamberlik şerefiyle şereflendi ve Kur’an-ı Hâkim’in de ilk ayet-i kerimeleri orada indirildi. Ayrıca, Efendimiz Aleyhissalatü Vesselam, Mekke müşriklerinin çok şiddetli zulümlerinden dolayı Cenab-ı Haktan gelen Hicret emrini yerine getirmek için, “insanlığın kaderini değiştirecek olan yolculuk, tarihin en büyük yolculuğu, takvim başlangıcı olacak yolculuk”2 yani Mekke’den Medine’ye hicret ederken, ilk anda Sevr Dağındaki mağaraya gizlenerek üç gün üç gece orada kalmış, daha sonra hicretini tamamlamıştır.
Asrımızda ise, başta Üstad Bediüzzaman Hazretleri olarak, Nur talebeleri ahirzamanın dehşetli şahısları olan Deccal ve Süfyan’ın fitnesinden kaçınarak mağaraya veya bir nevi mağara-misal olan günümüzün mağaraları diyebileceğimiz nur medreselerine ve medrese-i yusufiye ünvanını alan hapishanelere girmişlerdir. Üstad Bediüzzaman Hazretleri, Süfyanizmin dinsiz ve bid’akarane rejimine karşı ilk olarak “Van’a gider. Ve orada hayat-ı içtimaiyeden uzaklaşarak Erek Dağı eteğinde, Zernebad suyu başında bir mağaracıkta idame-i hayat etmeye başlar.”3 Burada tam iki yıl kalarak talebe yetiştirmek yoluyla iman hizmetini yapar. Daha sonra bazı sebepler bahanesiyle oradan alınıp Barla’ya sürgün edilir. Bu hususta şunları söylemektedir: ”siyaseti terk ve dünyadan tecerrüd ederek bir dağın mağarasında Ahireti düşünmekte iken, ehl-i dünya zulmen beni oradan çıkarıp nefyettiler. Hâlık-ı Rahîm ve Hakîm o nefyi bana bir rahmete çevirdi. Emniyetsiz ve ihlâsı bozacak esbaba maruz o dağdaki inzivayı; emniyetli, ihlâslı Barla Dağlarındaki halvete çevirdi. Rusya’da esarette iken niyet ettim ve niyaz ettim ki, âhir ömrümde bir mağaraya çekileyim. Erhamürrâhimîn bana Barla’yı o mağara yaptı, mağara faidesini verdi. Fakat sıkıntılı mağara zahmetini, zaîf vücuduma yüklemedi.”4 Bu noktada, mağaralar adeta yeni hizmet yollarına açılan dehlizler ve hücum eden günahlara ve zulümlere karşı koruyucu bir barınak olmuşlardır. Evet, “Selef-i Salihinden binlerle ehl-i hakikat inzivaya, mağaralara muvakkaten girmişler. Dünyanın fani müzeyyenatından istiğna ve tecerrüt etmişler; ta ki, hayat-ı ebediyelerine tam hizmet etsinler.”5
Üstad Bediüzzaman Hazretlerinin mağaraya çekilme niyeti, aynı zamanda eski Said’den yeni Said’e hicretinin de başlamasıydı. Ve Risale-i Nur’un telifine gidiyordu. Şunları söylüyordu; “Siyaset yoluyla dine hizmet hissini taşıyordum. Fakat bu andan itibaren dünyadan tamamen yüz çevirdim ve kendi ıstılahıma göre Eski Said’i gömdüm. Büsbütün âhiret ehli Yeni Said olarak dünyadan elimi çektim. Tam bir inziva ile bir zaman İstanbul’un Yuşa Tepesi’ne çekildim. Daha sonra doğduğum yer olan Bitlis ve Van tarafına giderek mağaralara kapandım. Ruhî ve vicdanî hazzımla baş başa kaldım. “Eûzü billahi mineşşeytani vessiyase” yani, “Şeytandan ve siyasetten Allah’a sığınırım” düsturuyla kendi ruhî âlemime daldım. Ve Kur’an-ı Azîmüşşan’ın tetkik ve mütalaasıyla vakit geçirerek Yeni Said olarak yaşamağa başladım.”6
Hem Barla’yı hem hapishaneleri mağaraya benzeten Üstad Bediüzzaman Hazretleri, “Bundan sonra ömrümü mağaralarda geçireceğim. Hayat-ı siyasiyeden ve içtimaiyeden sıyrılacağım. Artık karışmak yeter.” derken, inayet-i Rabbaniye, hem adalet-i kaderiye tecelli ettiler. Kararımdan ve arzumdan çok ziyade hayırlı bir surette ihtiyarlığıma merhameten o mutasavver mağaralarımı hapishanelere ve inzivalara ve yalnızlık içinde çilehanelere ve tecrid-i mutlak menzillerine çevirdi. Ehl-i riyazet ve münzevilerin dağlardaki mağaralarının çok fevkinde “Yusufiye Medreseleri” ve vaktimizi zayi’ etmemek için tecridhaneleri verdi. Hem mağara faide-i uhreviyesini, hem hakaik-i imaniye ve Kur’aniyenin mücahidane hizmetini verdi.” 7 diyerek, bu noktada böyle dehşetli bir zamanda, hapishanelerin mağara vazifesini yaptığını ve Risale-i Nur talebelerini ve hizmetlerini alkışlayarak onları Ashab-ı Kehf ve eski zamandaki ehl-i riyazet olan mübarek zatlara benzetmiştir. Bu husustaki ifadeleri de çok manidardır; “Birden kalbe geldi ki: Madem eski zamanlarda âhiretini dünyasına tercih edenler, hayat-ı içtimaiyenin günahlarından kurtulmak ve âhiretine hâlisane çalışmak niyetiyle mağaralarda, çilehanelerde riyazet ile hayatlarını geçirenler bu zamanda olsaydılar, Risale-i Nur şakirdleri olacaktılar. Elbette şimdi bu şerait altında bunlar, onlardan on derece daha ziyade muhtaçtır ve on derece fazla fazilet kazanıyorlar ve on derece daha rahattırlar.”8 “Ashab-ı Kehf misillü Nur şakirdleri o sıkıntılı çilehaneyi Ashab-ı Kehf ve eski zaman ehl-i riyazatının mağaralarına çevirmesi ve istirahat-ı kalble Nurların neşrine ve yazmasına sa’yleriyle, inayet-i Rabbaniyenin imdadımıza yetiştiğini ispat etti.”9
Günümüzün nurani mağaralar vazifesini, dehşetli dinsizlik devrinin en selametli yerleri olan ve medrese-i Yusufiye ismini alan hapishaneler yüklenmişti. Daha sonra ise, bu vazifeyi medrese-i nuriye ismini alan nur dersanelerine devretmiştir.

Evet, Nur Talebeleri bu zamanda Deccalizm ve Süfyanizmin bid’akarane rejimine karşı koymak ve galip gelmek için günümüzün nurani mağaraları olan nur dersanelerine girerek bu metodu uygulamaktadırlar. Siyaset ve diplomatlık yoluyla değil, iman-ı tahkiki kılıcıyla mücadele ederek, bu nurani mağaralarda sebatla ve ihlâsla nurani müdafaa yapmakta ve “sırren tenevveret” sırrıyla da perde altında nurlanmaktadırlar. Üstad Bediüzzaman Hazretlerinin, “Nur şakirdleri mümkün olduğu kadar her yerde küçücük bir dershane-i Nuriye açmak lâzımdır.”10 sözünün ya da talimatının ne kadar önemli ve yerinde olduğu daha iyi anlaşılmaktadır. Tam da, menfaat üzerine dönen siyasetin kabardığı ve insanın bilhassa inananların yoğun günah atmosferine maruz kaldığı bir zamanda.

Dipnotlar:
1-Barla Lahikası 259,
2-Hayatüs sahabe 52,
3-Tarihçe-i Hayat 233,
4-Mektubat 77,
5-Hanımlar Rehberi 27,
6-Şualar 773,
7-Lem’alar 580,
8-Şualar 474,
9- Lem’alar 579,
10-Emirdağ Lahikası 427-853